

Een kwestie van tijd

Irina Shapiro bij Boekerij:

In handen van de tijd

Een sprong in de tijd

Zeeën van tijd

Een kwestie van tijd

Irina Shapiro

Een kwestie van tijd

Valeries kennis van de toekomst is
een machtig wapen, zeker nu
er een oorlog dreigt

Deel 4 van de *Tijdloze liefde*-serie

Vertaald door Nuanxed – Martijn van Opbergen

ISBN 978-90-492-0730-4
ISBN 978-94-023-2582-9 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *A Game of Shadows*
Vertaling: Nuanxed – Martijn van Opbergen
Omslagontwerp: Debbie Clement,
bewerkt door DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Weesp

© 2013, 2024, Irina Shapiro
© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Let op, dit boek bevat verkrachtingsscènes,
welke voor sommige lezers als heftig
ervaren kunnen worden.

ENGELAND, JULI 1624

De koets schommelde vervaarlijk, precies op het moment dat weer een bliksemschicht de loodgrijze hemel doorkliefde. De elektriciteit was bijna tastbaar en de geur van neerslag hing zwaar in de lucht. Ergens in het oosten rommelde het, terwijl de stortregen het al verzadigde land onophoudelijk teisterde. Sinds hun vertrek uit Londen was het geen moment droog geweest en het gezelschap kwam slechts met de grootste moeite vooruit. Ook nu was de koets weer vastgelopen in de modder. Valerie schreeuwde het bijna uit van frustratie toen ze het verontschuldigende gezicht van de koetsier door het raampje zag. De arme man was doorweekt, het regenwater stroomde over zijn gezicht en in zijn mond, en terwijl hij haar meewarig aankeek, richtte hij het woord tot Alec.

‘Het spijt me, meneer, maar we kunnen vanavond niet veel verder meer. De wielen zitten weer vast en de modder is op plekken bijna kniediep. Hier vlakbij is een dorp. Ik vrees dat er niets anders op zit dan dat u de dames te voet daarheen begeleidt, dan probeer ik ondertussen de koets uit de modder te krijgen.’

‘Dank je, Wilks, maar ik laat je hier niet alleen nu de nacht valt. Ik zal je helpen de koets los te krijgen, dan gaan we daarna met z’n allen naar het dorp. Er zal toch wel een herberg zijn waar we kunnen overnachten?’

Alec wachtte niet op antwoord en klom uit de koets, tot opluchting van de koetsier die geen schijn van kans had om de koets in zijn eentje los te krijgen. De twee mannen verdwenen in de vallende duisternis terwijl Valerie haar tranen de vrije loop liet. Geluidloos, dat wel, want ze wilde Louisa, die door het schommelen van de koets was ingedommeld, niet wakker maken.

Jank niet zo, uilskuiken, zei Valerie streng tegen zichzelf. Ik dacht dat jij zo stoer was. Maar de tranen bleven komen. Ze was al zo gespannen geweest, en dit was de laatste druppel. Ze was moe, had honger en zat vol frustratie. Sinds afgelopen zomer was er nog niets gegaan zoals ze wilde. Niets. Hun plannen om Finn te bezoeken en dan naar Engeland te gaan hadden keer op keer uitgesteld moeten worden, aangezien de ene crisis na de andere hen had verhinderd de kolonie te verlaten. De plantage was zwaar getroffen tijdens de hongersnood en Alec had al zijn energie moeten steken in de herstelwerkzaamheden, niet alleen in Huize Rosewood, maar in heel Jamestown. Veel families waren manvolk kwijtgeraakt en konden zonder hulp nauwelijks het hoofd boven water houden, laat staan zich voorbereiden op de volgende winter. Alec had vrij veel tijd doorgebracht op het landgoed van de Selby's om de vrouw des huizes te helpen, die na de dood van meneer Selby was achtergebleven met drie jonge kinderen. De Selby's waren een van de weinige katholieke families in Jamestown en Alec vond dat het zijn christenplicht was hen zoveel mogelijk te helpen. Anderen zouden het immers niet doen.

Valerie had stiekem gehoopt dat ze na de oogsttijd dan eindelijk konden vertrekken, maar opnieuw kwam er iets tussen. Eerder die zomer had Annabel aangekondigd dat ze weer zwanger was. Tot haar grote vreugde, want zij en Charles probeerden al een flinke tijd een tweede kindje te krijgen en ze begon al te vrezen dat er voor Harry geen broertje of zusje meer zou komen. Annabels eerste zwangerschap was een fluitje van een cent geweest, maar deze keer was het compleet anders. Ze was elke ochtend misselijk en dat sloopte haar, ze raakte ernstig ondervoed en moest elk uur iets eten om op krachten te blijven. Ze was te zwak

om zelfs maar uit bed te komen, zodat Valerie en Louisa haar dag en nacht moesten verplegen en voor de kleine Harry moesten zorgen. Valerie dacht nog regelmatig aan Bridget en had haar graag om hulp of raad willen vragen. Pas nu Bridget er niet meer was, beseftte ze hoe waardevol haar vriendschap was geweest en hoezeer ze op haar had vertrouwd voor gezelschap en steun.

Tot ieders opluchting beviel Annabel begin februari van een gezonde dochter, maar Annabel was de eerste maand te zwak om voor haar te zorgen. En dus nam Valerie de zorg voor baby Millicent over en bracht haar alleen naar Annabel om gevoed te worden. Ze maakte zich grote zorgen om haar schoonzus, al hield ze dat voor zich en beloofde ze Charles zo vaak als ze maar kon dat Annabel snel zou herstellen. Sinds het begin van de hongersnood leek de arme Charles tien jaar ouder te zijn geworden en hij werd alleen maar verder tot wanhoop gedreven door de ziekte van zijn vrouw. Valerie wist dat hij banger was om haar te verliezen dan hij ooit zou toegeven. Hij sliep op een veldbed in hun kamer, waar hij zonder haar te storen toch dicht bij haar en de baby kon zijn. Valerie had zulke toewijding nooit verwacht van haar zelfzuchtige zwager, maar het afgelopen jaar had iedereen veranderd. Het verlies van Finn en de daaropvolgende hongersnood had hen allemaal tot het uiterste gedreven en hen eraan herinnerd dat het onheil altijd dichtbij was. Dat de dood altijd in de schaduwen loerde naar zijn volgende slachtoffer.

Zonder Frederick Taylor was alles ongetwijfeld nog rampzaliger afgelopen. Hij had het tot zijn persoonlijke missie gemaakt om de familie door deze donkere periode te loodsen. Een paar keer per week ging hij op zoek naar voedsel. Hij dwong de arbeiders rauwe uien te eten en deelde wekelijks een theelepeltje ingemaakte aardbeien of frambozen uit om scheurbuik te voorkomen. In de stad hadden veel mensen last van bloedend tandvlees en loszittende tanden, maar in Huize Rosewood was dat erg meegevallen.

Hoewel ze meneer Taylor het verlies van Finn in stilte kwalijk nam, was Valerie hem dankbaar voor alles wat hij deed. De uitgebluste oude man was opvallend genoeg veranderd in een krasse zeventiger die bruiste van de energie en wilskracht. Zijn huwelijk

met mevrouw Dolly en zijn missie om de Whitfields door de hongersnood heen te leiden, hadden hem blijkbaar het doel gegeven dat hij al jaren miste. Zijn levenslust keerde terug en het deed hem goed om deel uit te maken van een familie.

Ook bij Annabels herstel had Fred Taylor een belangrijke rol gespeeld. Hij vroeg mevrouw Dolly om haar dingen te eten te geven waar ze meer energie van kreeg, zoals lever, eieren, groenten en veel bier. Annabel at normaal gesproken niet veel meer dan pap en bouillon, maar de extra eiwitten en vitamines zorgden ervoor dat ze vrij snel aansterkte en genoeg melk bleef aanmaken voor de kleine Millicent. In maart was ze zichtbaar opgeknapt, waardoor Valerie en Alec het eindelijk aandurfdën om Finn te bezoeken voor zijn verjaardag.

Ze hadden nog even overwogen om Charles en kleine Louisa de waarheid te vertellen over Valeries verleden en Finns verblijfplaats, maar besloten al vrij snel dat dat weinig nut had. Sterker nog, het kon Valerie in gevaar brengen. In een tijd waarin een vrouw zomaar wegens hekserij op de brandstapel kon belanden, kon alles wat niet direct verklaarbaar was de argwaan van de autoriteiten van de kolonie wekken. Natuurlijk zou niemand haar expres verraden, maar het was toch veiliger om het geheim aan zo min mogelijk mensen te vertellen. En dus besloten Valerie en Alec te zeggen dat ze voor Finns verjaardag naar zijn graf in North Carolina gingen. Charles trapte er zonder meer in, maar Louisa wilde graag mee. Ze konden haar alleen overhalen om te blijven door te zeggen dat Annabel haar hulp nodig had. Kleine Louisa hield erg van de kinderen en zorgde met liefde voor baby Millicent. En dus accepteerde ze uiteindelijk dat Valerie en Alec de reis samen zouden maken.

Valerie deed haar ogen dicht en probeerde niet te letten op de striemende regen en het gekreun en gesteun van de mannen die de koets uit de modder probeerden te duwen. Ze dacht aan Finn. Op het moment dat zij en Alec in de toekomst waren aangekomen, hadden ze hem al anderhalf jaar niet gezien. De jongen die ze hadden achtergelaten, was een man geworden. Hij had een diepe stem gekregen en waar hij op zijn zestiende hooguit wat spaar-

zame gezichtsbehandling had gehad, liep hij nu tegen het einde van de dag al met harde stoppels rond. Het werk op de boerderij had hem zo sterk en gespierd gemaakt dat zijn hemd om zijn borst en bovenarmen spande.

Ook Abbie was veranderd. Het lieve meisje was uitgegroeid tot een mooie vrouw, klaar voor het huwelijk en moederschap. Valerie kon zich niet voorstellen dat ze zelf op haar zeventiende zou trouwen, maar Abbie en Finn leken er meer dan klaar voor en waren erg toegewijd aan elkaar. Hun band was ijzersterk en ze leken elkaar echt te begrijpen. De bruiloft was voor april gepland, dus de voorbereidingen waren in volle gang toen Valerie en Alec half maart arriveerden. Mevrouw Mallory was bezig met het naaien van Abbies trouwjurk en Martha kwam regelmatig langs, haar pasgeboren zoontje Joe op de heup, om zich te bemoeien met het feestmenu en alle andere dingen die met de bruiloft te maken hadden. Gil was er nooit bij. Die vond het waarschijnlijk wel best om een paar uurtjes van zijn bazige vrouw verlost te zijn.

De ochtend van de bruiloft was helder en fris. De lente was al voelbaar in de lucht. De plechtigheid zou om twaalf uur plaatsvinden, waarna er een groot feest gegeven zou worden in het huis van de Mallory's. 's Avonds zou er een vreugdevuur worden ontstoken dat het hele erf zou verlichten en de kou van de lenteavond zou verdrijven. Twee schragentafels stonden al klaar om volgeladen te worden met talloze schalen eten en kannen bier. Valerie had een kneepje in Alecs hand gegeven toen meneer Mallory zijn dochter naar het altaar begeleidde. Haar gouden haar hing tot op haar middel en was versierd met een paar vroege bloemen. Het was niet de mode van die tijd dat bruiden hun haar los droegen, maar Abbie wist dat Finn haar graag zo zag en trostseerde daarom graag de afkeuring van haar ouders en de predikant, die het maar vrijpostig vonden. Valerie vond dat ze er prachtig uitzag, en haar hart brak bij het zien van de blik op het gezicht van haar zoon toen hij Abbies handen in de zijne nam en beloofde haar voor altijd lief te hebben. Ze zagen er adembenemend jong en verliefd uit toen ze als man en vrouw de kerk uit

liepen, om de hartelijke gelukwensen van de hele gemeente in ontvangst te nemen.

Valerie kon zich weinig herinneren van het feest, behalve de woeste cirkels die ze rond het vreugdevuur had gedraaid, eerst met Alec, later met meneer Mallory, en het zoete geluid van de viool die een weemoedige melodie speelde toen de gasten moe waren geworden van het dansen en hijgend gingen zitten om voor de allerlaatste keer die avond het glas te heffen. Jonah verdween in de richting van de schuur, waar hij waarschijnlijk met een meisje had afgesproken, en Sarah en Annie waren op een bank in elkaars armen in slaap gevallen.

Niemand zei het, maar allemaal voelden ze de afwezigheid van Sam. De Britten hadden kortgeleden het Continentale Leger uit New York verdreven en de stad tot hun uitvalsbasis gemaakt voor verdere militaire operaties. Het Comité van Correspondentie was daarom op zoek naar mensen die bereid waren om in vijandelijk gebied te gaan wonen en informatie door te geven. Sam was al ter plaatse, en hun impulsieve zoon had zich ook voor de spionageklus aangemeld. Binnenkort zou hij vertrekken, samen met Abbie. Valerie had Finn geprobeerd over te halen om niet te gaan, maar hij was vastbesloten. Zijn toewijding aan de vrijheidstrijd was sterker dan wat dan ook. Hij had Abbie graag thuisgelaten, veilig bij haar ouders, maar daar wilde ze niets van weten en ze was al bezig hun reis naar het noorden te plannen. Valerie kon niets doen behalve bidden dat ze veilig zouden zijn en niet in vijandelijke handen zouden vallen. Ze vertelde Finn alles wat ze zich kon herinneren over de Onafhankelijkheidsoorlog, maar dat was bedroevend weinig en had bovendien weinig nut.

Een van de eerste dingen die ze hoorden toen ze na hun bezoek aan Finn terugkwamen in de zeventiende eeuw, was dat koning Jacobus de oorlog had verklaard aan Spanje. Reizen naar Engeland zou een riskante onderneming zijn, want ook rond de zeeroutes op de Atlantische Oceaan zou er ongetwijfeld worden gevochten. Valerie smeekte Alec dus om snel te vertrekken voordat het te laat was. Ze had Louisa niet meer gezien sinds de nacht dat ze Finn achterna

waren gereisd naar de toekomst en er ging geen dag voorbij dat ze niet naar haar zus verlangde. Ze schreef wel af en toe, maar haar brieven deden er maanden over om de oversteek te maken en stonden dan vol nieuws dat allang achterhaald was. Toch las en herlas Valerie ze voortdurend. Ze koesterde elk woord en droomde van de dag dat ze elkaar weer zouden zien. Als ze nog veel langer moest wachten om Louisa te zien, zou ze gek worden van verlangen, niet wetend hoelang de oorlog zou duren of wanneer ze elkaar weer zouden zien. Tot haar verbazing bleek Alec gevoelig voor haar smeekbeden en stelde voor dat ze meteen op reis zouden gaan.

De overtocht ging gepaard met hevige stormen, maar toch bereikten ze uiteindelijk Londen, waar ze ontdekten dat ze de Sheridans nét waren misgelopen: Louisa en Kit waren een paar weken geleden vertrokken om de zomer door te brengen op hun landgoed Willowbrook. Net als de meeste andere welgestelde Londenaars ontvluchtten ze de stad om de ziektes te vermijden die meestal bij warm weer de kop opstaken. En dus waren Alec en Valerie nu alweer dagen aan het reizen, door de regen, de modder en de drukkende hitte die zo ongewoon was voor Engeland.

Uiteindelijk had Valerie zichzelf weer een beetje in de hand en veegde ze haar tranen weg. Er zat niets anders op dan in het dorp te overnachten, maar met een beetje geluk zouden ze morgen Willowbrook bereiken. De gedachte om Louisa, Kit en de kinderen weer te zien deed haar ondanks alles toch glimlachen. Ze zouden weer samen zijn, dat was het belangrijkste. Deze extra dag oponthoud zou het weerzien alleen maar zoeter maken.

Ze stak Alec haar zakdoek toe toen hij de koets weer in kwam. Niet dat hij veel had aan het geborduurd stukje linnen, maar iets beters had ze niet. Hij was doorweekt, zat tot aan zijn middel onder de modder en keek zo teleurgesteld naar de zakdoek dat Valerie moest giechelen.

‘Waarom kunnen jullie nou nooit eens normaal doen?’ mopperde Louisa, boos dat ze haar wakker hadden gemaakt. ‘Wat is er zo grappig?’

‘Niets.’ Alec lachte nu ook. ‘Helemaal niets.’

Valerie gooide de luiken open en ademde de heerlijk frisse ochtendlucht in. Ergens vannacht was het gestopt met regenen en ook de verstikkende warmte van de afgelopen dagen was verdwenen. Stralend zonlicht overgoot de vallei, deed de doorweekte bodem opdrogen en zette alles in een gouden gloed. De zacht glooiende heuvels waren bespikkeld met wollige schapen en de lucht was zo helderblauw dat haar ogen er bijna pijn van deden. Ze draaide zich weg van het raam en trok de spreij van Alec af, die er nog even wanhopig naar graaide voor hij de nutteloosheid van zijn poging inzag en ook opstond.

‘Ik wil zo snel mogelijk vertrekken,’ zei Valerie, terwijl ze hem zijn kleren toewierp en water in de waskom goot. ‘Heb je je scheermes al? Ga jij je scheren, dan probeer ik Louisa wakker te krijgen. Je weet hoe moeilijk ze op gang komt ’s ochtends.’

En weg was Valerie, de aangrenzende kamer in, waar hun dochter nog in diepe slaap was. Glimlachend zocht Alec zijn scheermes en begon zijn kaken in te zepen. Vandaag zouden ze Kits landgoed bereiken, wat er ook gebeurde. Nóg een dag vertraging en Valerie zou gek worden. Hij begreep het wel. Ze had haar zus al bijna twee jaar niet gezien. Het was misschien onverstandig geweest om de Atlantische Oceaan over te steken net nu Engeland en Spanje in oorlog waren, maar hij had niet tegengestribbeld. Valerie zou ontroostbaar zijn geweest als ze de reis nog een keer hadden moeten uitstellen.

Een bezoek aan Engeland zou haar gedachten misschien ook afleiden van Finns spionagemissie. Ook Alec maakte zich zorgen om hun zoon, maar hij was ook trots op de stoere jongeman die Finn was geworden. Hij hoopte maar dat Finn zich kon beheersen en Abbie niet zwanger zou maken voordat hun missie was voltooid. Het was toch al zo gevaarlijk wat ze deden, en het zou helemaal waanzin zijn om in dergelijke omstandigheden een kind te krijgen. Alec zuchtte en spoelde de zeepresten van zijn gezicht. Nu Finn duizenden kilometers bij hen vandaan én honderdvijftig jaar in de toekomst leefde, kon Alec niets anders doen dan voor hem bidden.

* * *

Het was al halverwege de middag toen de torens van Willowbrook in zicht kwamen, nadat de koets een tijdje over een met imposante bomen omrande oprijlaan had gerateld. Het landgoed was grootser dan alles wat Valerie had gezien in de zeventiende eeuw. Zelfs kasteel Yealm was maar een armzalige stapel stenen vergeleken met Willowbrook, met zijn elegante façade waarin ontelbare gebrandschilderde ramen glansden in het zonlicht. Het kasteel moest vrij recent gebouwd zijn, want er was geen versterkte woontoren gebouwd zoals gebruikelijk was voor middeleeuwse burchten, die niet alleen als residentie moest dienen, maar ook als fort. Nee, Willowbrook richtte zich zelfverzekerd naar buiten, oogstrelend symmetrisch en met een artisticeit die sprak uit elke pilaster en elk rondel. Valerie verheugde zich erop om de uitgestrekte tuinen van het landgoed te verkennen, want ze was altijd dol op Engelse tuinen geweest.

‘Waar is je bazin?’ vroeg Valerie aan de norse bediende die de massieve houten deur opende. Ze sloeg geen acht op zijn verwonderde blik en vroeg opnieuw: ‘Waar is mijn zus?’

‘In de tuin,’ mompelde de man eindelijk. ‘Met de kinderen,’ voegde hij er nog aan toe, maar Valerie was hem al voorbijgerend, op weg naar de achterdeur.

‘Meneer en mevrouw Whitfield,’ informeerde Alec de bediende. ‘Ik geloof dat we verwacht worden.’

‘Natuurlijk, meneer. Deze kant op. We wisten niet precies wanneer u zou komen, maar ik zal direct alles laten klaarmaken,’ prevelde de bediende terwijl hij Alec en Louisa naar de salon leidde. Met open mond van bewondering keek Louisa om zich heen.

‘Papa, volgens mij is alleen al deze kamer groter dan de hele benedenverdieping van Huize Rosewood. Ik had geen idee dat Kit zo rijk was. En te bedenken dat hij in Virginia stallen uitmestte en houthakte.’

‘Ik wist wel dat lord Sheridan, Kits vader, goed beloond was door de koningin voor zijn heldendaden in de strijd met de Spaanse Armada,’ antwoordde Alec terwijl hij zelf ook geïmponeerd rondkeek. ‘Maar zó veel grandeur had ik niet verwacht.’

‘Komen tante Lou en oom Kit weleens aan het koninklijk hof?’ vroeg Louisa, die nog altijd haar ogen uitkeek.

‘Ik geloof het wel, meisje. Als ze in Londen zijn.’

‘Volgens mij bevalt Engeland me wel,’ verklaarde Louisa, terwijl ze zich in een elegante stoel nestelde en haar armen als een koningin op de leuning legde.

‘Volgens mij ook,’ antwoordde Alec met een glimlach.

Valerie had het idee alsof ze minutenlang door het huis had gelopen toen ze eindelijk de achterdeur bereikte en weer het warme zonlicht in stapte. Met een hand boven haar ogen nam ze een moment om de omgeving in zich op te nemen. Voor haar lag de enorme siertuin met zijn elegant gesnoeide heggen en kaarsrechte grindpaden, maar ergens in de verte hoorde ze een kind lachen en ze besloot die kant op te gaan. Hoe groot was Kits landgoed wel niet? De landerijen strekten zich uit zo ver het oog reikte, en het was ongetwijfeld allemaal van de Sheridans.

In snel tempo wandelde Valerie over het grindpad, langs bloemenperken en iets wat waarschijnlijk een doolhof was, toen ze in de verte een witte flits zag. Haar adem stokte in haar keel toen een klein meisje in een witte jurk tussen twee heggen vandaan sprong en kraaiend van plezier wegrende van haar kindermisje. Haar zwarte krullen waren opgestoken en samengebonden met een lint, maar er waren een paar krulletjes losgekomen, die nu rond haar blozende gezichtje dansten terwijl ze kirrend op Valerie afkwam. Maar zodra het kind besepte dat ze deze nieuwe vrouw helemaal niet kende, stond het abrupt stil en keek weifelend om naar de jonge vrouw die achter haar aan was komen rennen.

‘Niet bang zijn, Evie. Ik ben het, je tante Valerie. Je herinnert je me niet, maar ik jou wel. Mag ik je een kus geven?’ Valerie kwam voorzichtig dichterbij, vol verlangen om haar nichtje te knuffelen en die zachte wangetjes te kussen. O, wat had ze haar gemist. Evie

was nog niet eens twee, dat werd ze pas in september, maar door de lange jurk en het opgestoken haar leek ze een stuk ouder dan een dreumes uit Valeries eigen tijd.

Evie keek Valerie met haar donkere ogen onderzoekend aan, duidelijk onzeker of de vreemde mevrouw te vertrouwen was. 'Nee, geef Robbie maar een kus,' zei ze en rende snel weg. Valerie voelde een steek van teleurstelling, maar ze wist dat ze geduld moest hebben. Ze zou de tijd moeten nemen om een relatie met haar nichtje op te bouwen en haar vertrouwen te winnen.

'Lady Sheridan is daarginds, mevrouw Whitfield,' riep het kind-meisje over haar schouder terwijl ze achter Evie aan draafde. Ze kon het zich niet veroorloven haar kwijt te raken in zo'n enorme tuin als deze. Valerie zette Evie voorlopig uit haar gedachten en holde in de richting die het kind-meisje had aangewezen. Daar zat Louisa op een stenen bank in de schaduw van een populier, haar ogen dicht, haar gezicht naar boven gericht. De slapende baby op haar schoot had zijn mollige handje om haar vingers geklemd. Het was een prachtig gezicht zoals moeder en zoon daar vreedzaam zaten te dommelen. Het tafereel was zo lieflijk dat Valerie het wel zou willen schilderen. Sterker nog, misschien zou ze dat ook wel doen. In dit huis waren vast wel schilderspullen te vinden.

'Lou,' fluisterde ze, 'wakker worden. We zijn er. We zijn er eindelijk.' Onmiddellijk vlogen Louisa's ogen open en ze lachte van oor tot oor.

'O, Valerie, ik dacht dat jullie nooit zouden komen. Ben je het echt? Ik kan het bijna niet geloven. Waar zijn Alec en kleine Louisa?'

'In het huis. Maar ik kon geen moment langer wachten. Is dit nou kleine Robbie? O, Lou, wat is hij mooi. Precies jij toen je klein was. Hij lijkt totaal niet op Kit.'

'Ik weet het,' giechelde Louisa. 'Qua uiterlijk heeft hij meer van onze kant, en qua persoonlijkheid ook. Hij is zoveel liever dan Evie. Die kan toch soms zo'n draakje zijn.'

Ondanks de tederheid in de blik waarmee Louisa een verdwaal-

de krul uit het gezicht van haar zoontje streek, ontgingen de donkere schaduwen onder haar ogen Valerie niet. Haar zus maakte een afgematte, uitgebluste indruk, wat je totaal niet zou verwachten van iemand die op dit zalige landgoed woonde.

‘Ben je ziek geweest?’ vroeg Valerie, terwijl ze naast Louisa op het bankje kwam zitten. ‘Je ziet er zo moe uit.’

‘Het gaat wel. Ik slaap niet zo best, dat is alles.’ Ze friemelde wat aan Robbies haartjes en keek Valerie niet aan.

‘Vanwege de nachtvoedingen zeker?’ gokte Valerie. Ze schrok van de sombere uitdrukking die op het gezicht van haar zus verscheen.

‘Nee, ik heb hem maar twee maanden zelf de borst gegeven. Toen droogde ik op, net als bij Evie. Sindsdien heeft Robbie een min, maar hij krijgt ook al af en toe vaste voeding. Hij is vorige week één geworden, dus het wordt langzaamaan tijd dat hij van de borst gaat. Nee, Val, om hem lig ik niet wakker. Wel om Kit.’

‘Kit? Daar heb je niets over geschreven. Wat is er met hem?’ Louisa’s laatste brief was een maand of twee geleden aangekomen, vlak voordat ze uit Virginia vertrokken, maar er had niets in gestaan wat reden tot zorgen gaf. Louisa wilde net antwoord geven toen het kindermisje verscheen met Evie aan de hand.

‘Neem me niet kwalijk dat ik stoor, mevrouw, maar juffrouw Evangeline moet haar middagslaapje doen. Zal ik jongeheer Robert ook meenemen?’

‘Dat is goed, Mills, dank je wel,’ antwoordde Louisa vermoeid, terwijl ze haar zoontje voorzichtig aan de jonge vrouw gaf. ‘Ik blijf nog even hier.’

‘Zoals u wenst, mevrouw.’ Mills wist een buiging te maken, ondanks dat ze een slapende baby vasthield en tegelijk een peuter in bedwang moest houden, die draaide en kronkelde, op zoek naar een kans om te ontsnappen.

‘Ik wil niet slapen, mama,’ jammerde Evie, maar Louisa liet zich niet vermurwen.

‘Ga met Mills mee, schatje. En als je wakker wordt, kun je kennismaken met je nicht Louisa. Ze is van heel ver gekomen om jou

te zien. Is dat niet leuk?’ Evie leek precies op Kit, zoals ze met toegeknepen ogen nadacht over deze vraag.

‘Heeft ze een cadeautje voor me?’ vroeg ze uiteindelijk.

‘Natuurlijk, schatje, wel meer dan één zelfs,’ antwoordde Valerie. ‘Ga nu maar met je kinderjuf mee, dan blijven jouw mama en ik nog even praten.’ Valerie kon het kind nog net een kus geven voordat het zich losworstelde. Haar nichtje hield er duidelijk niet van als mensen zeiden wat ze moest doen.

‘Pittig dametje,’ grinnikte Valerie, terwijl Evie aan de hand van de kinderjuf wegliep alsof ze naar het schavot werd geleid.

‘Praat me er niet van. Het is een onvoorstelbare deugniet en ze is vreselijk jaloers op haar broertje. Het valt nog wel mee als ik hem heb, maar als Kit hem pakt, breekt de hel los. Ze wil haar vader met niemand delen.’

‘Hmm, dat komt me bekend voor,’ giechelde Valerie. ‘Mama zei altijd dat jij papa alleen voor jezelf wilde. Maar vertel nu maar eens wat er met Kit is.’

Valeries hart brak toen ze de uitdrukking op Louisa’s gezicht zag. Wat er ook aan de hand was, het was een serieuze zaak. Louisa opende haar mond, deed hem toen weer dicht en staarde handenwringend in de verte. Er rolde een traan over haar wang, maar ze veegde hem resoluut weg, alsof ze het vertikte om te zwelgen in zelfmedelijden.

‘Lou, wat is er toch?’ Valerie stak haar hand uit en pakte die van haar zus, in een poging wat troost te bieden. Ze hadden elkaar zo lang niet gezien, maar hun zussenband was alweer hersteld, alsof ze nooit gescheiden waren geweest.

‘Hij heeft een minnares, Val. Zo, dat is eruit. Dit is de eerste keer dat ik het hardop zeg, en het klinkt nog afschuwelijker dan ik had verwacht.’ Louisa legde haar hoofd op Valeries schouder en liet haar tranen nu de vrije loop.

‘Weet je het zeker? Dit past zó niet bij Kit. Hij is volslagen dol op jou, altijd geweest, en dan hebben jullie ook nog net Robbie gekregen... Ik zou toch denken dat hij in de wolken zou zijn met een zoon.’

Valerie streelde Louisa kalmerend over haar haar, maar haar

gedachten buitelden over elkaar heen. Ze kende Kit al jaren, had met hem in hetzelfde huis gewoond en had hem meegemaakt in zijn rol als echtgenoot en vader. Er was vrijwel niets ongeloofwaardiger dan dat Kit plotseling een minnares zou nemen.

‘Ja, ik weet het zeker. Ik heb bewijs. Geen idee of hij gewoon onvoorzichtig is geweest of dat hij wilde dat ik erachter kwam. Misschien hoopt hij dat ik hier op het platteland blijf als hij in september teruggaat naar Londen. Er zijn genoeg echtparen die niet samenleven, weet je. Scheiden is sowieso geen optie.’ Ze haalde een zakdoek uit haar mouw en depte met trillende hand haar ogen. ‘Ik wil hem niet kwijt, Val. Voor geen goud.’

‘Begin maar eens bij het begin. Misschien kan ik je helpen om alles te begrijpen.’ Valerie geloofde best dat Louisa de situatie goed inschatte, maar misschien had ze iets gemist, een cruciale aanwijzing voor de omslag in Kits hart.

‘Het begon een paar maanden geleden, toen koning Jacobus Kit vroeg om zitting te nemen in de Geheime Raad. Onder koningin Elizabeth had Kits vader ook in de raad gezeten, dus toen er een zetel vrijkwam, deed Zijne Majesteit Kit dit aanbod. Een enorme eer natuurlijk, maar Kit had er eigenlijk geen zin in. Hij haat politiek. Maar nee zeggen was geen optie, dat zou een ernstige schoffering zijn. Hij moest de positie dus wel accepteren.’ Louisa zuchtte dramatisch.

‘En dus brengt hij nu veel tijd door in het paleis van Whitehall. O, Val, je kunt je niet voorstellen hoe het daar is. Een en al pracht en praal, vol mooie, welbespraakte mensen. Ik voelde me als As-sepoester op het bal toen ik voor het eerst aan het hof werd uitgenodigd. Kit is natuurlijk opgegroeid tussen zulke mensen en is niet gauw meer onder de indruk, maar mij heeft het aardig wat tijd gekost om te leren hoe ik me moest gedragen. Ze lopen daar allemaal te glimlachen en elkaar te vleien, maar niemand zegt wat hij bedoelt of bedoelt wat hij zegt.’

‘Het lijkt Washington D.C. wel,’ zei Valerie in een poging Louisa aan het lachen te maken. Maar die negeerde de grap en ging door met haar verhaal.

‘De eerste weken was er niets aan de hand, maar toen begon me iets op te vallen. Kit kwam steeds vaker gespannen en boos thuis. Ik dacht dat hij dat politieke gedoe zat was. Het is echt een slangenkuil daar. Het is levensgevaarlijk om de verkeerde mensen tegen je in het harnas te jagen.’ Louisa depte opnieuw haar ogen en keek steeds naar Valerie of die de ernst van de situatie begreep.

‘Werd het Kit te veel?’ vroeg Valerie. Ze kon alleen maar raden wat er zich achter die gesloten deuren afspeelde. In de eenentwintigste eeuw had ze gesmuld van boeken over de geheime deals en achterbakse streken aan koninklijke hoven, waarbij regelmatig onschuldige slachtoffers verstrikt raakten in een web van bedrog, maar nu was het de keiharde werkelijkheid.

‘Ach, het gekonkel op zich kan hij wel aan, maar ik vrees dat hij de dames aan het hof niet kan weerstaan. Op den duur werd hij steeds gereserveerder en afstandelijker. Alsof hij zich emotioneel terugtrok van mij.’ Louisa snikte nog een keer en staarde in de verte. ‘Misschien beseft hij nu, nu we in Engeland zijn, eindelijk pas echt van wat voor eenvoudige komaf ik ben. Dat ik niet thuis hoor in zijn wereld.’

‘Lou, dat is onzin en dat weet je best. Kit houdt van je om wie je bent. Als hij een opgedirkte hofdame had gewild, dan had hij die jaren geleden al kunnen krijgen. Hoe is het met de seks?’

‘Dat is het gekke: beter dan ooit. Zo gepassioneerd heb ik hem nog nooit meegemaakt. Alsof hij iets goed probeert te maken of zijn schuldgevoelens een halt probeert toe te roepen.’

‘En die bewijzen waar je het over had? Hoe duidelijk zijn die?’

Valerie hoopte dat Louisa overdreef en de dingen gewoon even niet meer in perspectief zag. Misschien stond Kit onder grote druk, als lid van een regering die zojuist de oorlog had verklaard aan Spanje om redenen die eerlijk gezegd niet erg steekhoudend waren. Valerie had vaag onthouden dat het iets te maken had met de dochter van de koning en haar echtgenoot die in Vlaanderen door de Spanjaarden waren verslagen, en met de mislukte pogingen om prins Karel, de enige nog levende zoon van de koning, uit te huwelijken aan prinses Maria Anna van Oostenrijk.

‘Eerst vond ik een verfrommeld briefje. Het viel uit zijn papieren toen hij op een dag thuiskwam van Whitehall.’

‘Wat stond erin?’ vroeg Valerie met een zwaar hart.

‘Er stond: “Mijn liefste Kit, je weerstand zal het des te zoeter maken als je eindelijk de mijne bent. G.”’ Louisa begon weer te huilen.

‘Enig idee wie die G. is?’ vroeg ze, meer om Louisa af te leiden dan omdat het iets zou uitmaken.

‘Er zijn tientallen vrouwen aan het hof met een naam die met een G begint. Het kan werkelijk iedereen zijn.’

‘Maar Lou, uit het briefje blijkt duidelijk dat hij weerstand biedt. Misschien is het bij wat geflirt gebleven en hebben ze geen echte affaire. Kit is een eerzaam man en ik kan me absoluut niet voorstellen dat hij zomaar met een ander het bed in duikt.’

‘Dat probeerde ik mezelf ook wijs te maken, totdat ik dat geschenk vond. Een prachtige zilveren snuifdoos, bezet met robijnen en saffieren. “Voor het verlangen van mijn hart. G.” stond erin gegraveerd. Het lijkt me sterk dat die vrouw hem zo’n duur cadeau geeft als ze geen geliefden zijn.’

‘Ze lijkt me behoorlijk vrijpostig,’ gaf Valerie toe. Het was in deze tijd niet gebruikelijk dat een vrouw zo vastberaden achter een man aan ging.

‘Ze is duidelijk gewend haar zin te krijgen. Ze is vast iemand met veel macht, dus dat betekent dat ze zelf ook is getrouwd,’ antwoordde Louisa nuchter.

‘Je denkt toch niet dat Kit van je af wil?’ vroeg Valerie, in de hoop dat er nog ruimte was om het een en ander uit te praten.

‘Een scheiding zou een schandaal veroorzaken, zowel voor Kit als voor die vrouw, wie ze ook is. Waarschijnlijk zijn ze gewoon van plan om er stiekem mee door te gaan tot een van hen er genoeg van heeft.’

‘Lou, ik wil je graag geloven, maar ik weet niet of één briefje en een snuifdoos genoeg bewijs zijn dat Kit er een minnares op na houdt. Heb je hem er al mee geconfronteerd?’

‘Ja, toen ik de snuifdoos had gevonden. Kit zwoer dat er geen

andere vrouw was, maar hij zei niet wat het briefje en de inscriptie dan wél te betekenen hadden.' Louisa zuchtte.

'En toen? Ben je verder op onderzoek uitgegaan?' vroeg Valerie.

'Hoe zie je dat voor je? Ik zit hier vast op het platteland, ver weg van alles en iedereen. Bovendien, met rondsnuffelen zet ik alleen maar mezelf en Kit voor schut. Discretie is de belangrijkste regel aan het hof, en er is niets belachelijker dan een jaloerse echtgenote. Het probleem is dat ik te veel tijd heb om te piekeren. Het leven hier is zo anders dan in Virginia.'

'In welk opzicht?' Natuurlijk zag Valerie de verschillen qua financiën en sociale status wel, maar ze vroeg zich af wat er zo anders was aan Louisa's dagelijks leven.

'Op Rosewood was alles op de een of andere manier... gewoner. Hier zijn er bedienden die in al mijn behoeften voorzien. Ik hoef zelf niets te doen. Het kindermisje krijgt al een appelflauwte als ik de kinderkamer alleen maar binnen loop. Vrouwen van adel hoeven weinig meer te doen dan kinderen baren. Rijke families sturen hun kinderen vaak naar het platteland om ze te laten opvoeden door een schare aan kindermisjes, en zien ze pas weer terug als ze zindelijk zijn. Als dame moet je zo snel mogelijk terug naar het hof, anders ben je je plek in de pikorde en de gunst van de koning kwijt. Een band tussen ouders en kinderen? Die bestaat niet. Kinderen zijn bedoeld om je landgoed en titel aan na te laten en om een zo goed mogelijk huwelijk voor te sluiten dat de belangen van de familie dient. Ik probeer zoveel mogelijk met de kinderen te doen, maar dan nog heb ik tijd over. Zeker hier op het platteland. Ik ben zó blij dat je er bent.'

'Ik kan me voorstellen dat je daar gestoord van wordt, vooral omdat je in de eenentwintigste eeuw zo'n actief leven had.'

Valerie leefde hartgrondig mee met haar zus. Het moest vreselijk vervelend zijn om niets te doen te hebben. Van vrouwen van stand werd verwacht dat ze hooguit hun dagen vulden met eindeloos borduurwerk en wandelingen in de tuin, als het weer het toeliet tenminste. Edelvrouwen zorgden zelden zelf voor hun kinderen en deden weinig anders dan naaien en het personeel aan-